

Η Αγία Ακυλίνα - Νύμφη Χριστού (1745 - 27 Σεπτεμβρίου 1764)

/ [Πεμπτουσία· Ορθοδοξία-Πολιτισμός-Επιστήμες](#)

Η Αγία Ακυλίνα γεννήθηκε το 1745 μ.Χ. στο Ζαγκλιβέρι της Θεσσαλονίκης. Το σπίτι της σώζεται μέχρι και σήμερα, όχι βέβαια σε καλή κατάσταση.

Εδώ ζούσε μαζί με τους χριστιανούς γονείς της τον πατέρα της το Γιώργη και τη Μητέρα της που δυστυχώς δε διασώθηκε το όνομα της. Μια μέρα ο πατέρας της Ακυλίνας μάλωσε με ένα τούρκο και πάνω στο θυμό του μαχαίρωσε τον τούρκο και τον άφησε νεκρό. Όλο το χωριό αναστατώθηκε και όλοι οι Χριστιανοί τρομαγμένοι έτρεχαν να κρυφτούν για να γλυτώσουν απ' την μανία των τούρκων για εκδίκηση. Ο Γιώργης καταδικάζεται σε θάνατο, οι τούρκοι θα τον κρεμάσουν. Αν όμως θέλει να γλυτώσει τη ζωή του, υπάρχει λύση, αρκεί να τουρκέψει. Ο Γιώργης δειλιάζει μπρος στην κρεμάλα, προδίδει την πίστη του και υπόσχεται να τουρκέψει σιγά-σιγά και την οικογένεια του.

Οι Χριστιανοί σαν το άκουσαν φαρμακώθηκαν: «Ακούς εκεί, να βρεθεί Ζαγκλιβερινός να προδώσει τη Πίστη του!». Όλοι με ένα στόμα έλεγαν.

Εκείνες όμως που φαρμακώθηκαν πιο πολύ, ήταν η Γυναίκα του και η Ακυλίνα.

Ντυμένες και οι δυο στα μαύρα, κλείστηκαν μέσα και κλαίνε για τον πατέρα τους που έγινε προδότης της πίστεως και της πατρίδος. Άδικα η καλή του γυναίκα προσπαθεί να τον κάνει να συνέλθει, να Μετανοήσει, να Εξομολογηθεί. Αυτός τυφλωμένος από τα δώρα, ούτε θέλει ν' ακούσει για το Όνομα του Χριστού.

Έτσι η μόνη παρηγοριά της Μάνας μένει τώρα η Ακυλίνα, και προσπαθεί να την αναθρέψει όσο πιο καλά γίνεται Χριστιανικά σα να διαισθάνονταν ότι θ' ακολουθήσει το δρόμο του Μαρτυρίου.

Και δεν άργησε να ξεσπάσει η καταιγίδα, το έτος 1764 μ.Χ. ο Γιώργης παίρνει διαταγή του πασά που ήταν διοικητής της Θεσσαλονίκης να πείσει την κόρη του να γίνει τουρκάλα, γιατί την είδε στη βρύση και θαμπώθηκε από την ομορφιά Της ο γιός του και τη θέλει για γυναίκα του. Χάρηκε ο Γιώργης γι' αυτή την μεγάλη τιμή, και τρέχει στο σπίτι του να της πει το μεγάλο νέο και τα μάτια του γυάλιζαν γι' αυτά που του έταξε ο πασάς. Η Ακυλίνα πάγωσε. Μάνα και Κόρη τον βγάζουν έξω από το σπίτι και ούτε θέλουν να τον ακούσουν. Αλλά ο «τούρκος» δεν υποχωρεί εύκολα. Λυσσάει, στην αρχή με γλυκόλογα και υποσχέσεις, όταν όμως βλέπει την Ακυλίνα να μένει ασυγκίνητη σε όλα αυτά, αλλάζει τακτική και διατάζει βασανιστήρια. Η ατίμητη Μάνα την εμψυχώνει γενναία λέγοντάς της:

— Παιδί μου πρόσεχε, μην αρνηθείς το Χριστό. Αυτή η ζωή είναι πρόσκαιρη μπροστά στον Παράδεισο και στην Αιωνιότητα της μακαρίας ζωής.

Τα μαρτύρια αρχίζουν.

Την γυμνώνουν, την χτυπούν, την μαστιγώνουν με βέργες και συρματένια σχοινιά. Το σώμα της γίνεται όλο μια πληγή. Το αίμα της χύνεται ποτάμι και βάφει τη Μακεδονική γη του Ζαγκλιβερίου. Η Ακυλίνα έχει τα μάτια στον Ουρανό και προσπαθεί να επαναλάβει:

«Χριστιανή είμαι και Χριστιανή θα πεθάνω».

Τρεις μέρες την βασάνισαν. Την τρίτη μέρα το απόγευμα μέσα στους πόνους και στην αιμορραγία την φέρνουν στο σπίτι της. Η Μάνα της την σφίγγει στην αγκαλιά της μόλις τη βλέπει και το μόνο που νοιάζεται να ρωτήσει είναι:

«Παιδί μου μήπως δείλιασες και αρνήθηκες το Χριστό;»

Η Ακυλίνα προσπαθεί με δυσκολία να απαντήσει:

«Μητέρα έκανα όπως μου είπες. Το διαμάντι που μου εμπιστεύθηκες το φύλαξα καθαρό και αμόλυντο και τώρα πάω κοντά στο Χριστό και Θεό μου». Ήταν 27 Σεπτεμβρίου 1764 όταν έφυγε η Αγία της ψυχή.

Από το Άγιο Λείψανό της ξεχύθηκε μια ανέκφραστη Ουράνια ευωδία και όλοι οι δρόμοι απ' όπου το πέρασαν ευωδίαζαν για πολλές ημέρες.

Οι τούρκοι για να τη θεωρήσουν δική τους έστω και μετά θάνατο, διέταξαν να τη θάψουν στο τουρκικό νεκροταφείο, δίπλα στην πλατεία του χωριού.

Το ίδιο βράδυ ένα φως κατέβηκε πάνω στον τάφο της σαν άστρο και έμεινε για ώρες πολλές.

Τότε τρεις Ορθόδοξοι Ζωντανοί Χριστιανοί, παλληκάρια του Χριστού έκαναν όρκο μυστικό και έκλεψαν το σώμα της Αγίας. Πού το έθαψαν όμως; Παρέμενε άγνωστος ο τόπος ως τις μέρες μας.

Κατά την τέλεση αγρυπνίας επί τη αποδόσει του Πάσχα την Τρίτη 22 Μαΐου 2012 στον Ι. Ναό Παμμεγίστων Ταξιαρχών Όσσης ο Σεβασμιωτάτος Μητροπολίτης Λαγκαδά, Λητής και Ρεντίνης κ.κ. Ιωάννης ανήγγειλε επισήμως την εύρεση των Ιερών Λειψάνων της Αγίας Ακυλίνης-Αγγελίνης. Στην ομιλία του εμφανώς συγκινημένος αναφέρθηκε αρχικώς στο Συναξάριο και αφηγήθηκε το χρονικό της ευρέσεως των Ιερών Λειψάνων της Αγίας, υπογραμμίζοντας όλα εκείνα τα

θαυμαστά γεγονότα που ακολούθησαν και συμβάλλουν στην πιστοποίησή τους. Αναφέρθηκε στο όνειρο και την επιθυμία όλων των γενεών των κατοίκων του Ζαγκλιβερίου να βρεθούν τα λείψανα της Αγίας. Οι Ζαγκλιβερινοί από το 1764 προσηύχοντο να βρεθούν τα λείψανά της. Μέχρι σήμερα είχαν γίνει πολλές έρευνες για την ανεύρεσή τους. Μάλιστα, υπήρχαν οχτώ περιπτώσεις πιθανών σημείων τα οποία είχαν υποδειχθεί από διάφορους ως μέρη ενταφιασμού της Αγίας τα οποία σημεία ερευνήθηκαν χωρίς αποτέλεσμα. Αντιθέτως, όμως στην Όσσα, έξω από το Ιερό Βήμα του Ναού των Παμμεγίστων Ταξιαρχών αποκαλύφθηκε η ίδια η Αγία και υπόδειξε το μέρος.

Η μνήμη της τιμάται στις 27 Σεπτεμβρίου.